

[Elsø-Merete Ross.]

tekniske udvikling og indstillingen til menneskelige problemer gør det nødvendigt oftere end før at revidere uddannelsernes form og indhold eller i hvert fald at åbne mulighed for nye initiativer gennem valgfri fag, og at dette bør ske i samarbejde med de studerende.

Ministerens nævnede i sin redegørelse, at der vil blive fremsat forslag til ændringer i en række love, der falder inden for kulturministeriets område, og at en kommission er i gang med at behandle visse spørgsmål inden for radio og fjernsyn. Så jeg skal kun gøre enkelte bemærkninger herom.

Ved at støtte kunstnere, tonekunstnere og forfattere økonomisk fortsætter vi ikke bare en dansk tradition, men en tradition, som har eksisteret under forskellige former overalt i civiliserede samfund. Med denne støtte skal vi ikke være karrige. Kunst har eksisteret ufatteligt langt tilbage i menneskehedens historie og har måske været en mere integreret del af det daglige liv, end mange nu til dags synes den bør være. Fra tidernes morgen har mennesker smykket sig selv, deres redskaber, deres huler eller boliger ud fra mange motiver. De har skabt noget immaterielt gennem form, farve og dekorering, måske religiøst motiveret, måske blot af skabertrang og glæde ved skønhed.

Vi har skabt mulighed for, at kunstnernes arbejder kan blive set, læst og hørt gennem love om museer, teatre, orkestre, film, radio, TV og biblioteker. Inden der foreligger nye lovforslag på disse områder, vil det, som ministeren siger, være naturligt, at disse institutioner selv går ind i en ransagelsesproces. De må gøre sig klart, hvad deres formål og opgave er. Ingen af disse institutioner er vel et mål i sig selv. De er bl. a. til, for at skabende og udøvende kunstnere skal have et forum for deres kunst, for at arkæologer kan vise, hvad de har skaffet frem i dagens lys, og for at hjemstavnen kan bevare minder om fortiden, men de er i lige så høj grad til for publikums skyld.

De er formidlere, og her er det nok et

spørgsmål, om de alle er formidlere på rette måde.

Ministerens siger om museerne, at de skal være kundskabsformidlende og underholdende. Det er nok især ordet „underholdende“, der har fået Peter Seeberg til at skrive sin kronik i Politiken den 7. marts. Han er hverken begejstret for tanken om formidlingseksperter eller velbelyste monterer. Det første kunne måske nok erstattes ved trykte orienteringer i hvert rum, som der findes i mange amerikanske museer til fri afbenyttelse for publikum, eller ved walkie-talkie apparater, som den besøgende, der har lyst, kan benytte.

Montrer med bedre belysning af genstandene og tydelige tekster ville jeg finde var en stor fordel. Hvad findes der ikke af ting på de nederste hylder i nationalmuseet, som man må opgive at se, fordi man får ondt i knæene af at kravle rundt på gulvet for at se dem og i øvrigt også i øjnene, hvis man forsøger at læse teksterne! Jeg ville langt foretrække at se mindre, men se det godt og så lade udstillingerne skifte hyppigere.

Peter Seeberg spørger, om kulturministeren elsker museerne, og ender med lidt nølende at sige, at det gør han nok. Jeg ville sige det langt mere positivt: ja, ministeren elsker dem så meget, at han godt vil hjælpe andre til også at elske dem.

Derfor synes jeg, at ministeren skulle følge et forslag, der var fremme i Politiken den 2. marts om at benytte nationalmuseets lange overdækkede facade ud mod Stormgade til en række lysskabe, hvor museet havde forskellige udstillingsgenstande, som kunne gøre folk opmærksom på, hvad museet har af dejlige ting. Desuden blev det foreslået at lave en indgang gennem muren midt i kolonnaden, så at der blev adgang til den lille gård bagved. Hvis gården blev overdækket, kunne den bruges til skiftende udstillinger, som man også kunne se ude fra gaden. Om den kunne erstatte kælderens, hvor der nu holdes små særudstillinger, ved jeg ikke, men den lette adgang til også at glædes blot i forbifarten